

Zuzana Blahoutová, 1. ročník, TRIVIS- SŠ veřejnoprávní Vodňany, s. r. o.

Kategorie „A“ “I. ročník SŠ – obor bezpečnostně-právní

Bylo kolem půl třetí ráno a já opět seděla v kanceláři. Původně jsem odešla s ostatními z týmu domů, ale zhruba před dvěma hodinami jsem se vrátila. Nemohla jsem ten případ dostat z hlavy. Něco podstatného nám unikalo a já nemohla přijít na to co. Bylo to několik případů v jednom. Nikdy by nás nenapadlo spojit si je dohromady, kdyby všechny oběti neměly stejný znak - na levém zápěstí nožem vyryté kolečko, ve kterém vystupoval obrys přesýpacích hodin. Takže nám tu po městě běhá sériový vrah. Na místech činu jsme nenašli žádné stopy DNA, prostě nic, co by nám pomohlo odhalit pachatele. Ani náš nejlepší stopař, německý ovčák Mars, nic nezjistil. Na dvou místech činu se našla kulka, dle balistiky to byla kulka ze samonabíjecí malorážky Walther P22Q. Nic víc jsme k dopadení vraha neměli.

Každá z obětí byla zavražděna jinak a jinde. Jedna byla ubita k smrti, další udušena, jedna ubodána, dvě zastřeleny ze předu do hlavy a poslední zemřela na vnitřní zranění po pádu z několika metrů.

Po tom, co jsem tam bezmála deset minut seděla a bezduše koukala do zdi, zavřela jsem složky a zvedla se k odchodu. Vylila jsem zbytek už dávno studené kávy, pozhasínala veškerá světla a vydala se domů. Rozhodla jsem se jít pěšky. Tušila jsem, že budu ráno litovat nápadu nechat tu auto, ale potřebovala jsem si trochu provětrat hlavu.

Můj tým vyvádělo z míry, že mi oběti byly podezřeले podobné. Já si ale byla jistá tím, že je to náhoda. Vešla jsem do domu a zastavila se před zrcadlem, hledala jsem stejné rysy mezi nimi a mnou. ...Středně vysoká hubená postava, dlouhé černé vlasy do pasu a zelené oči. Mladé ženy okolo třiceti let věku.... Ano, byla tam nápadná podobnost. Jen já si jí do této doby nevšímala. Dokonce jsem teď měla stejně tmavé kruhy pod očima a bledou pokožku jako ony.

Potřebovala jsem se vyspat. Převlékla jsem se a ulehla do postele s budíkem na půl sedmou. Byly čtyři hodiny ráno, takže dvě a půl hodiny čistého času na to naspat potřebných osm hodin. No, lepší něco než nic.

Bylo osm ráno a já pila už druhý šálek kávy. Když jsem ráno vstala, první, co jsem si šla udělat, byla právě káva. V koupelně proběhl pokus upravit se tak, abych vypadala jako normální člověk a ne jako někdo, kdo zrovna vstal z mrtvých, a následně jsem se vydala pěšky do práce. Jak jsem včera předpokládala, nadávala jsem si celou cestu, že jsem nechala auto u kanclu.

Teď jsem téměř ležela v židli a koukala na magnetickou tabuli, kde byly připnuté fotky s mrtvými ženami a místy vražd. Na stole ležely poznámky ke každé z nich. Rozhlédla jsem se okolo

sebe, Jack a Jimmy tu nebyli. Myslím, že je odvolali k nějakému případu. Liz šla do laborky. Nick s Emily seděli u svých počítačů a věnovali se našemu případu. Zjišťovali, jestli je mezi těmi ženami nějaká jiná spojitost než podobnost vzhledu. Zaměřila jsem se na fotky těch míst. Něco mě napadlo. Sundala jsem fotky a tabuli otočila. Měli jsme tam mapu celého města.

„Summer? S Nickem jdeme na oběd a pak navštívit zaměstnavatele těch posledních dvou holek. Jdeš s námi?“ Zeptala se mě Emily, zatímco se oblékali.

„Ne. Nemám hlad a zrovna jsem něco rozdělala. Pak mi přijďte říct, na co jste přišli.“ Unaveně jsem se na ni usmála a prohledávala šuplíky, abych našla pravítko.

„Dobře, ty nám pak taky řekni, co jsi zjistila.“ Jen jsem jí to odkývala a vrátila se k mapě. Na ní jsem zakroužkovala daná místa. Byl to kruh. Na chvíli jsem se zamyslela a došla mi další věc. Vraždy se staly ve středu, vždy týden od sebe, mezi třetí a čtvrtou hodinou odpoledne. Podívala jsem se do kalendáře. Byla středa 22. září. Ještě jsem zkontrolovala čas, je jedna hodina odpoledne.... Takže, jestli vrah plánuje další vraždu, mám nejvyšší čas zjistit, kde. Pozorovala jsem kroužky a vzala do ruky pravítko. Spojila jsem nejvrchnější a nejspodnější bod. Ty zbylé jsem spojila křížem. Podívala jsem se na místo, kde se všechny čáry křížily. Starý městský park. Místo jsem barevně označila a rychle došla ke svému stolu. Tam jsem si vzala mobil, peněženku a do pouzdra přichytila zbraň. Po cestě z budovy jsem si oblékla černou koženou bundu. Nasedla jsem do auta ...A kruci, žádné palivo... Musím pěšky! Časově mi to vycházelo dobře, takže bych tam měla dojít kolem třetí.

Jsem na místě a rozhlížím se okolo sebe. Stojím uprostřed krásného parku, o který se nikdo moc nestaral, protože před dvěma lety nechalo město zbudovat nový. Na konci jedné z cestiček zahlédnu známou tvář s šíleným výrazem. A v tu chvíli mi všechno zapadá do sebe. Nejen podobnost mezi mnou a oběťmi, ale i ten vyrytý znak. Vzpomínám si, že tohle jsem si dříve chtěla nechat vytetovat. Byl to znak jedné ruské špičky, ze série mých oblíbených filmů. I místa vražd mi dávala smysl. Na všech se stalo něco významného pro vztah s ním. ...Dokonce byla místa seřazena podle toho, jak šly události za sebou. A tady všechno skončilo. Vrah se zastavuje kousek přede mnou. Měla jsem pravdu, byl to můj bývalý přítel.

Nemůžu tomu uvěřit. Sice jsem se s ním rozešla proto, že byl až chorobně žárlivý a připadal mi lehce psychicky labilní, ale nikdy by mě nenapadlo, že by někomu dokázal ublížit, natož surově zavraždit několik mladých žen.

„Dlouho jsme se neviděli, policistko McKenzieová.“ Pronesl nenávistně. Díval se na mě a v očích měl zvláštní lesk a zdálo se mi, že nemůže pořádně zaostřit.

„Proč jsi to udělal, Dereku? Co tě k tomu vedlo?“ Sotva jsem to dořekla, začal se ke mně přibližovat, až stál na dva kroky ode mě.

„Proč? Proč? Proč? Pořád ta stejná otázka. Ony ji pokládaly taky..... Tak já ti to povím. Zlomila jsi mi srdce. Všude jsi mě pronásledovala. Kam jsem šel, tam jsem tě viděl. Někdy se mi zdálo, že tě i slyším. Všechno mi tě připomínalo. A pak se začala objevovat Ona. Tak moc mi tě připomínala, až už jsem to nevydržel. Počkal jsem si.... a pak na krásném příhodném místě..... jsem to udělal. Měl jsem pocit, jako bych zabil tebe. Bylo to tak krásné.....! Lepší než po kterékoliv droze, co jsem kdy zkusil. Pak přišly další a další. Nemohl jsem se zastavit. To koukáš, jaká tematická místa jsem zvolil, vid'š? Naše první místo setkání,.... první rande,..... první polibek, první společné kino,..... taky místo, kde jsme seznamovali naše rodiče a pak ještě zverimex, kde jsme koupili našeho francouzského buldočka Maxe..... No, ale to jsem odbočil od tématu. Teď, teď si ten pocit vychutnám naposledy a věřím, že bude nejsilnější. Konečně se zbavím tebe! Svého démona!“ Šíleně se zasmál a ve vteřině vytáhl zbraň. Zhlédla jsem za jeho opaskem dýku. „Věděl jsem, že na to přijdeš. Vždycky jsi byla chytrá, ale teď na to doplatíš. Zastřelím tě, pak ti vyříznu srdce a vystavím si ho doma k posteli. Když tě nemůžu mít celou, budu mít alespoň to nejcennější z tebe.“ Pomalu začínám panikařit..... Nemůžu přijít na to, co mám dělat, aby se ani jednomu z nás nic nestalo.

„Dereku, uklidni se. Všechno bude v pořádku. Jsi nemocný. Doktor se o tebe postará a bude ti zase dobře.“ Jak si ho tak prohlížím, není jen nemocný, ale i zdrogovaný a lehce opilý. Podivně se zatvářil a zbraň nabil. Už se vidím s kulkou v hlavě, když se náhle ozývá výkřik a zvuk padajícího těla. Derek leží na zemi a na jeho zádech stojí štěkající a vrčící Mars. Půl minuty na to je střed parku plný policistů a s nimi Emily a Nick.

Scéna, která se odehrávala přede mnou, je najednou v mlze. Vidím, jak Derekovi zacvaknou pouta, zvedají ho ze země a říkají mu jeho práva. Ale já stojím bezduše na místě a v hlavě mi panuje zmatek z toho, co se zrovna událo. Cítím, jak mě někdo chytá kolem pasu, pomáhá mi do auta a další na mě celou dobu mluví. Úplně začínám vnímat, až když sedím ve své kanceláři. Posadili mě do křesla a dali mi hrnek s horkým čajem. Oklepala jsem se a pokusila se zaostřit.

„Jak jste mě našli?“ Tázavě jsem se podívala na celý tým, všichni byli v kanceláři a seděli na svých místech. Slovo si vzal Nick.

„Vrátili jsme se sem a ty jsi tu nikde nebyla. Pak si Em všimla mapy. Když jsme uviděli zakroužkované místo, došlo nám, že jsi pravděpodobně odhalila další místo činu. Zalarmovali jsme zásahovku, a protože park je veliký, vzali jsme i Marse, ten očichal tvou mikinu, která visela na židli, a rozběhl se na místo, kde jste byli..... A teď moje otázka. Kdo to byl? Vypadalo to, že se

znáte?“ Poslouchala jsem ho a při poslední otázce mi zaskočila trocha čaje, kterého jsem se zrovna napila. Zhluboka jsem se nadechla a odhodlávala se jim to říci, ale Líza mě předběhla.

„Je to Derek Johnson. Vystudovaný architekt. Několik posledních let se však živil tím, co mu zrovna přišlo pod ruku. Před půl rokem utekl z léčebny. Tam byl hospitalizován se schizofrenií. Zároveň je závislý na drogách a alkoholu. Pak tu má ještě nějaké krádeže. No, teď si na ten krásný seznam může ještě připsat, že je sériový vrah.“ Dočetla z obrazovky počítače a podívala se na nás.

„Na něco jsi zapomněla, Liz. Taky to je můj bývalý přítel a jeho hlavním cílem,... důvodem, proč to všechno udělal, byla touha zavraždit mě. Chtěl se mi pomstít za to, že jsem se s ním rozešla.“ Dopověděla jsem a čelila zděšeným pohledům. Teď budeme mít na chvíli klid. Alespoň v to doufám.

Škubla jsem sebou tak silně, až jsem spadla z postele. Protřela jsem se očmi a sedla si zpět na postel. Zmáčkla jsem spínač na stolku u postele. Pokojem se ozval robotický hlas. „Jsou 3 hodiny a 1 minuta ráno 03. 01. roku 3031.“ Povzdechla jsem si a přešla k oknu. Podívala jsem se ven. Byla jsem doma - v magnetické věži s přistávací rampou na střeše. S úsměvem jsem si v hlavě přehrávala, jak to tam každý den vypadá. Kolem věže létá dokola vznášedlo a to vysazuje lidi do jednotlivých pater. Na ulici se míjejí lidé s roboty a androidy. Ale hlavně to tam hraje všemi barvami. Zatímco lidé chodí do škol nebo do práce, nad silnicí se vznášejí auta a všude létají drony a vysílají reklamy. Sem tam se ozve rána, když se v laboratořích na kraji města nezdaří experiment. Naši planetu BRAVO 1 jsem zbožňovala. Byli jsme nejvyspělejší v galaxii ECHO. Pod černou rouškou tmy, ve které bylo nyní město skryto, se jen občas ukázal záblesk laseru z garáží, kde opravovali rakety. Jednu zrovna připravovali k mému odletu na planetu ANK69 vzdálenou dvě stě světelných let. Tam se totiž už tři měsíce snažili rozluštit vraždy mladých žen.

Třikrát jsem luskla a do minuty se vedle mě objevil robot s ranní kávou. Potřebovala jsem rozdýchat ten sen. Vždy, když jsem dostala nový případ, zdál se mi sen, ve kterém se objevovaly prvky z případu.

Dopila jsem kávu a odešla do šatny. Potřebovala jsem se připravit k odletu.